

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **K. V.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem, se sídlem Heyrovského 1178, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2012, č.j. OAM-155/LE-BE02-K01-2012, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a vadné. Dle jeho názoru žalovaný nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť nebyly náležitě zohledněny veškeré jím namítané skutečnosti a tím porušil ustanovení § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V doplnění žaloby, učiněném prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce, žalobce namítal,

že se žalovaný odpovídajícím způsobem nezabýval tvrzeními žalobce zejména o tom, že v případě návratu na Ukrajinu mu hrozí nebezpečí vážné újmy z důvodu absolutní neznalosti místních poměrů v důsledku jeho dlouhodobého pobytu mimo území Ukrajiny. Žalovaný tak žalobce staví do situace, kdy bude zcela bez prostředků, neschopen postarat se o své základní potřeby a vzhledem k absenci rodinných svazků není na Ukrajině osoba, na kterou by se mohl obrátit s žádostí o pomoc. Žalovaný rovněž nepostupoval v souladu s ust. § 14 zákona o azylu, pokud nevzal v úvahu žalobcovy vazby v místě jeho bydliště na území ČR v obci Chrást, které si žalobce budoval dlouhých 16 let svého pobytu. Důkazem těchto vazeb je i přípis starosty obce Chrást pana L. B. ze dne 17.10. 2012, který potvrzuje dobré vztahy žalobce s občany obce a vykonávání veřejně prospěšných prací v obci (přiložil k důkazu). Žalobce k použitým informacím o zemi původu, zejména pak ke zprávám Ministerstva zahraničních věcí ČR namítá, že MZV je ústředním orgánem státní správy stejně jako žalovaný, a proto tyto informace nejsou dostatečné pro posouzení jeho žádosti. Žalovaný pochybil, pokud si pro rozhodnutí ve věci neopatřil větší počet relevantních informací o zemi původu z nezávislých zdrojů, jako např. nevládních organizací, OSN či orgánů jiných států, jak je v jiných azylových řízeních běžné. Dále namítá, že použité informace nejsou ani dostatečně aktuální. V lednu a únoru 2010 proběhly na Ukrajině prezidentské volby, které vedly k významné změně politické situace v této zemi. Použité informace MZV byly zpracovány v průběhu let 2009 a nereflektují tak na změny, které přinesly zmíněné prezidentské volby s výjimkou Informace MZV ze dne 7. 12. 2011. Není rovněž zřejmé, jak budou ukrajinské státní orgány přistupovat k navrátilivším se žadatelům o azyl ze země, která poskytla azylovou ochranu manželovi bývalé ukrajinské premiérky. Žalobce je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, a to přinejmenším ve formě humanitárního azylu a doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí. Poznamenal, že skutečný stav je zjišťován v rozsahu důvodů žadatelem uvedených. Neaktuálními či nedostatečně konkrétními shledává žalobce podkladové informace až nyní, zpětně, v situaci, kdy jeho žádost o mezinárodní ochranu nebyla úspěšná bez bližšího, azylovým příběhem podloženého zdůvodnění. Hodnocení otázky míry konkrétnosti informací je v daném případě dle žalovaného navíc irelevantní, neboť žalobce ani netvrdil skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že je byť jen potenciální obětí pronásledování či že by mu hrozila vážná újma ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný neshledal, že by byl žalobce pronásledován ve své vlasti pro uplatňování politických práv a svobod dle § 12 písm. a) zákona o azylu, ani že by měl důvod k opodstatněným obavám z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Situací žalobce z hlediska ustanovení § 14 zákona o azylu se žalovaný zabýval v odpovídajícím rozsahu. Posoudil jeho rodinnou, sociální a ekonomickou situaci a přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu, přičemž existenci důvodu hodného zvláštního zřetele v jeho případě neshledal.

Odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu k otázce humanitárního azylu. Poukázal na to, že motivy žalobce dalšího pobytu zde jsou rázu sociálního a ekonomického. Jeho současné tvrzení, že by si v zemi původu nebyl schopen obstarat své základní potřeby a ocitl by se bez jakékoli pomoci, považuje správní orgán za nepřijatelné. Na Ukrajině žije jeho sestra a matka, s níž je v telefonickém kontaktu, lze tedy předpokládat, že nebude vržen do neznámého prostředí, jak v žalobě tvrdí, ale bude mít příležitost v případě potřeby kontaktovat nejbližší příbuzné. Žalovaný nepochybně, že v důsledku tíživých ekonomických podmínek bude žalobce na Ukrajině vystaven prostředí, které pro sebe chápe jako nepříznivé v porovnání s jeho stávající situací, konstatoval však, že v tomto prostředí se pohybuje většina běžného obyvatelstva Ukrajiny a jeho situace nebude natolik nepříznivá, aby ji bylo možné označit jako vážnou újmu. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že ekonomické důvody nelze bez dalšího samy o sobě mezi azylově relevantní důvody zařadit. Otázkou nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu se žalovaný v odůvodnění rozhodnutí rovněž zabýval. Odkaz na případ manžela bývalé premiérky Ukrajiny označil žalovaný za irrelevantní, neboť s případem žalobce nikterak nesouvisí. Žalovaný zdůraznil, že ze spisu jednoznačně vyplývá, že jeho žádost byla podána v situaci, kdy mu bylo rozhodnutím Odboru cizinecké policie v Plzni ze dne 26. 3. 2012 uloženo správní vyhoštění na dobu tří let a bylo mu uloženo do třiceti dnů vycestovat z území České republiky. Tuto povinnost však nesplnil, proto byl následně zajištěn. Žalobce je zařazen v evidenci nežádoucích osob ENO s platností od 22.5.2012 - 22.5.2015. Žalovaný připomněl, že žádost o mezinárodní ochranu nebyla podána bezprostředně po jeho příjezdu do České republiky, ale až šestnáct let poté, kdy k tomu měl žadatel dostatečnou příležitost podmíněnou časově i zeměpisně. Žádost žalobce proto považuje za účelovou. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů. Žalobu projednal při jednání.

V přezkumném řízení soud provedl důkaz podstatným obsahem správního spisu, z něhož ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Dne 2.8. 2012 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR a dne 7.8. 2012 s ním byl proveden pohovor. V jejich průběhu uvedl, že je krajinské národnosti, ateista, není a nebyl členem žádné politické strany ani organizace. Není a nebylo proti němu vedeno trestní stíhání, je rozvedený. Ke svému životu a pobytu uvedl, že do roku 1996 žil na Ukrajině, od listopadu 1996 pobývá v ČR v obci Chrást u Plzně. K důvodům svého odjezdu z vlasti uvedl, že odjel za prací. Po rozpadu SSSR nemohl na Ukrajině sehnat práci. Protože musel živit manželku a děti, vycestoval za prací do ČR. Potvrdil, že snaha výdělkem peněz v zahraničí byla jediným důvodem jeho odjezdu z vlasti. V ČR žil po celou dobu 16 let nelegálně, bydlel v podnájmech, pracoval na stavbách. Naučil se česky hovořit, číst i psát. V letech 2004, 2005 a 2006 za ním do ČR přijela manželka s dětmi, pobývali zde legálně a tehdy se i žalobce snažil, leč neúspěšně, vyřídit legalizaci svého pobytu. Manželka

se nemohla rozhodnout, kde žít, jejich manželství skončilo rozvodem v roce 2006. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu v ČR uvedl, že po 16 letech nelegálního pobytu byl zadržen dopravními policisty za drobný dopravní přestupek. Byl povinen opustit území ČR, a proto požádal o mezinárodní ochranu. Na Ukrajinu se vrátit nechce, nic a nikoho tam nemá, byl by tam bezdomovcem. K sestře, která se stará o matku, se nastěhovat nemůže. V ČR má perspektivu a smysl svého života, chce zde žít, pracovat a založit rodinu. Popřel jakékoliv potíže se státními orgány, policií nebo soudy na Ukrajině.

Součástí správního spisu jsou informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Jedná se o Zprávu MZ USA o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2011 ze dne 24. 5. 2012, Informace MZV ČR č.j. 113176/2009-LPTP ze dne 23.7. 2009, č.j. 129871/2010-LPTP ze dne 19.1. 2010 a č.j. 121230/2011-LPTP ze dne 7.12. 2011 a aktuální informace databanky ČTK-Ukrajina. Žalobci bylo umožněno se s nimi seznámit, této možnosti využil.

Ve správním spise je dále založeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie Plzeň ze dne 26.3. 2012, č.j. KRPP-54428-15/ČJ-2012-030022, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu tří let.

Při jednání soudu účastníci setrvali na svých návrzích a odkázali na svá písemná podání ve věci.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání,

pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě jeho výpovědí a na pozadí informací o zemi původu, když žalobce žádné důkazy ke svým tvrzením nenabídl. Soud je proto vzhledem k tvrzením žalobce, který nevyslovil žádnou obavu pro případ návratu do vlasti, kromě své neochoty se tam vrátit, považuje za dostatečné a objektivní. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce nebyl ve své vlasti politicky organizován ani jakkoli aktivní, a proto nelze dospět k závěru o jeho pronásledování dle § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Z výpovědí žalobce vyplývá, že v zemi původu kromě ekonomických potíží, žádné azylově relevantní potíže neměl. Proto ani proběhlé politické změny na Ukrajině (v žalobě avízované prezidentské volby v roce 2010) nemohou mít na život žalobce zásadní či fatální dopad. Navráťivším se neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti dle informace MZV ČR č.j. 121230/2011-LPTP ze dne 7.12. 2011 žádné nebezpečí ze strany státních orgánů nehrozí. Žalobce v průběhu správního řízení sám potvrdil, že svojí žádostí o mezinárodní ochranu si chtěl zajistit legalizaci svého dalšího pobytu zde. Do ČR vycestoval v roce 1996 za prací a o mezinárodní ochranu se až do svého drobného dopravního přestupku v roce 2012, kdy se dostal do kontaktu s Policií ČR a vyšlo najevo, že na území ČR pobývá neoprávněně a bez platných dokladů k pobytu, nezajímal. Soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, týkající se okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu, tedy „*bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového*“ (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2006, č.j. 2 Azs 137/2005-51, rozhodnutí ze dne 20. 10. 2005, sp. zn. 2 Azs 423/2004, rozhodnutí ze dne 21. 8. 2003, sp. zn. 2 Azs 5/2003, dostupné www.nssoud.cz). Vzhledem k výše uvedenému soudu nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními

formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (citované i v napadeném rozhodnutí) je zřejmé, že azylové řízení nelze zneužívat k legalizaci pobytu, neboť pro takový účel obsahuje právní řád ČR jiné nástroje, konkrétně již citovaný zákon č. 326/1999 Sb. Z lidského hlediska lze takovou snahu žalobce pochopit, leč z důvodů výše uvedených nelze jeho žádosti a přání vyhovět. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Soud zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. K udělení azylu z humanitárních důvodů se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozhodnutí č.j. Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu*“. Soud proto uzavírá, že žalovaný při posouzení dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, z nichž nebylo možné dovodit, že by žalobci v případě návratu do země původu hrozila vážná újma ve smyslu výše cit. ustanovení. Na území Ukrajiny v současné době nedochází k mezinárodnímu nebo vnitřnímu ozbrojenému konfliktu a případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu nebyly soudem v daném v případě rovněž zjištěny, jak správně

uzavřel a odůvodnil žalovaný. Se závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí se soud ztotožňuje. Nad rámec odůvodnění rozhodnutí žalovaného soud odkazuje i na právní větu vyslovenou v rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 48 Az 116/2008-52 ze dne 9.7. 2009: *„Dospěje-li soud k závěru, že žalobce (neúspěšný žadatel o udělení mezinárodní ochrany) účelově tvrdí důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, mají (s přihlédnutím ke všem okolnostem případu) týž charakter i shodné nebo obdobné důvody tvrzené podle § 14a zákona o azylu.“*

Krajský soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 13. května 2013

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně